

Arrest

nr. 206 319 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 februari 2018 wordt verzoeker betrappt op zwartwerk in Sint-Joost-ten-Node. Hiervan wordt een administratief verslag opgesteld, dat zich in het administratief dossier bevindt.

Diezelfde dag, met kennisgeving op 15 februari 2018, wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgegeven. Deze beslissing is definitief.

Verzoeker wordt op 21 februari 2018 gerepatrieerd naar Albanië, zijn herkomstland.

Tevens op 15 februari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : C.

voornaam : M.

geboortedatum : 07.09.1997

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV BR.61.L6.008160/2018 van de PZ Schaerbeek St. Josse Evere). Gezien het winstgevend karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het winstgevend karakter van bovenstaand feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker verwoordt dit als volgt:

"Aangezien verzoeker zal aantonen dat het inreisverbod met oog op verwijdering aangetast is door onwettigheden;

Dat de heer S. van mening is dat de bestreden beslissing verschillende artikelen en bepalingen schendt, met name schending van:

- *artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);*

- *artikel 62 en 74/11 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
 - het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);”

2.2.1. Een eerste onderdeel van het middel wordt als volgt toegelicht:

“Aangezien Uw Raad er aan herinnerd heeft dat:

« L'autorité administrative reste tenue; au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...)»

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statuëren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RW, n °14727, §3.1.3).

Dat het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: " De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen".

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te wijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten ook vermeld worden. De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door het individu en door de rechter gecensureerd kan worden.

(S.SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », j.T. 1997, n°5834, p.165).

(...)

Aangezien, eerste onderdeel, tegenpartij artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) en het algemeen beginsel van voorzichtigheid schendt nu tegenpartij zich beperkt tot een stereotiepe motivering; nat gr dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker slechts 21 jaar oud is en van goede wil is;

Dat hij in België is toegekomen om zijn moeder en zijn gezin uit de financiële moeilijkheden te helpen;

Dat hij op zo'n jonge leeftijd niet alle gevolgen en implicaties van zijn daden inziet;

Dat hij in het zwart begon te werken om te overleven gezien zijn precaire situatie en onbegrip ten opzichte van de manier waarop hij zich moest regulariseren;

Dat het werk de enige optie was om zich uit een situatie in schending met de menselijke waardigheid te werken;

Dat verzoeker dit duidelijk aan de politie agent vermeldt tijdens het verhoor (stuk 2);

Dat hij door zijn jonge leeftijd snel beïnvloedbaar is, vooral in een onbekende streek, zonder de taal te beheersen;

Dat tegenpartij geen enkele rekening houdt met het kwetsbaar profiel van verzoeker en haar motivering niet aan de persoonlijke situatie van verzoeker heeft aangepast;

Dat bovendien dient te worden opgemerkt dat tegenpartij de bestreden beslissing essentieel baseert op het uitvoeren van zwart werk door de verzoeker;

Dat verzoeker dit niet ontkent;

Dat tegenpartij meteen de aandacht vestigt op het winstgevend karakter van het zwart werk, maar dat zij niet is nagegaan sinds hoelang verzoeker werkzaam is, hoeveel hij verdiende en met welk doel hij geld wenste te verdienen (in casu om een schuld af te betalen);

Dat indien tegenpartij verdere vragen had gesteld zij had begrepen dat verzoeker een kwetsbaar profiel had, te jong was om de druk van een financiële schuld van zijn gezin te dragen, te beïnvloedbaar was en te onwetend over de immigratiewet die hij diende te respecteren;

Dat wanneer tegenpartij de bijlage 13 sexes baseert op element die onjuist of onvolledig blijken te zijn schendt zij artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Dat de volledige situatie van de persoon nagaan nochtans deel uitmaakt van de algemene rechtsbeginsels die zich aan tegenpartij opdringen;

Dat Uw Raad meermaals heeft herinnerd dat: "Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en

te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor dit beginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken" (zie: Rw Nr. 135526 dd 18.12.2014);"

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, met precisering naar 1° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt dat in het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 februari 2018 (bijlage 13septies) geen termijn voor vrijwillige vertrek is voorzien en dat verzoeker naliet zich aan te melden bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid kenbaar te maken. Verzoeker heeft geen gekend adres of verblijfplaats. Verzoeker is betrappt op zwartwerk, waarvan het nummer van het proces-verbaal wordt vermeld in de bestreden beslissing. Hij heeft niet getwijfeld om illegaal in het land te verblijven en om de openbare orde te schaden. De bestreden beslissing motiveert uitvoerig waarom de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden. De motieven zijn afdoende.

2.2.3.1. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De grieven worden ook onderzocht in het licht van de zorgvuldigheidplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze moet informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing is genomen, onder meer op grond van artikel 74/11, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toelaat een inreisverbod op te leggen indien geen termijn van vrijwillig vertrek is voorzien in de beslissing tot verwijdering, wat hier

het geval is. De duur is bepaald ten gevolge van het tweede lid van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...).”

2.2.3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat het betoog van de verzoekende partij: *“Aangezien U Raad ook heeft onderstreept dat: "In casu is er van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart2004, nr. 129.004).*

Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt waardoor het beroep RvV onontvankelijk blijft, loopt de verwerende partij daarenboven vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Daarenboven primeert de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM op de exceptie van onontvankelijkheid omwille van een herhaald bevel. De exceptie ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt verworpen." (RvV, nr. 156 352 van 12 november 2015 in de zaak RvVX / VIIIJ”, vervat in het eerste onderdeel, maar niet eerder geciteerd, niet dienstig is. De bestreden beslissing betreft een inreisverbod en geen verwijderingsmaatregel. Tegen de verwijderingsmaatregel heeft verzoeker geen beroep ingesteld, zodat de bijlage 13septies van 15 februari 2018 definitief is. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.2.3.3. Verzoeker verwijt de bestreden beslissing geen rekening te houden met diens jonge leeftijd (21 jaar), de reden van zijn zwartwerk (precaire situatie) en de gevolgen van zijn leeftijd (snel beïnvloedbaar in een onbekende streek). Hij ontkent het plegen van zwartwerk niet.

Deze omstandigheden kunnen een invloed uitoefenen bij een eventuele bestraffing na vervolging door het parket, maar doen geen afbreuk aan het feit dat in het bevel van 15 februari 2018 geen termijn van vrijwillig vertrek was voorzien en aan de duur van het inreisverbod. Het komt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toe om deze te bepalen. Op basis van het schaden van de openbare orde, wat zwartwerk ongetwijfeld is nu het een misdrijf is, het illegaal verblijf van verzoeker in België die zich nooit kenbaar maakte tegenover de autoriteiten, kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de duur van het inreisverbod bepalen op drie jaar. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet staat dat toe. Het eventueel bestaan van een kwetsbaar profiel, hoelang verzoeker in het zwart tewerkgesteld was, om welk bedrag het ging en de reden van het zwartwerk (financiële hulp van zijn gezin dat blijkens het verzoekschrift in Albanië is), doen hieraan geen afbreuk. Evenmin is de voorgehouden onwetendheid over de Belgische immigratiewetgeving van dien aard om de onwettigheid van de bestreden beslissing vast te stellen. Dit klemt nog meer nu verzoeker in het tweede onderdeel van het middel voorhoudt dat hij inwoonde bij zijn oom, die al acht jaren in België verblijft, een F-kaart heeft en dus perfect in staat was om verzoeker te begeleiden in het volgen van de Belgische immigratiewetgeving.

De verwijzing in de bestreden beslissing naar het winstgevend karakter van het zwartwerk is een overtollig motief. Kritiek hierop gericht kan derhalve niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De motieven betreffende het ongekend en illegaal verblijf en het gebrek aan enige poging om het verblijf te regulariseren worden niet ontkend of weerlegd.

Vastgesteld wordt dat de duur van het inreisverbod voldoende is gemotiveerd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Evenmin kan vastgesteld worden dat de verwerende partij onzorgvuldig of onvoorzichtig heeft gehandeld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met dienstige gegevens geen rekening is gehouden. Verder volstaat de vaststelling dat de bestreden beslissing kennelijk redelijk is genomen.

De verwerende partij merkt juist op dat een standaardmotivering op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd.

De bestreden beslissing werd kennelijk redelijk genomen.

2.2.3.4. De Raad besluit dat verzoeker de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of plicht van "voorzichtigheid" en van het redelijkheidsbeginsel niet werd aangetoond. Dit onderdeel is ongegrond.

2.3.1. Het tweede onderdeel van verzoekers middel stelt:

"Aangezien, tweede onderdeel, de motivering niet adequaat is; vooral omdat de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt;

Dat de oom van verzoeker, N. G., in België verblijft;

Dat dit werd vermeld door verzoeker tijdens het politieverhoor (stuk 2);

Dat tegenpartij hier kennis van heeft;

Dat verzoeker een zeer hechte relatie heeft met zijn oom, N. G., die sinds 8 jaar in België verblijft en beschikt over een F+ kaart dankzij een gezinshereniging met zijn vrouw.

Dat verzoeker en oom een hechte relatie onderhouden en zijn oom hem hulp toebrecht om zijn situatie in België te verbeteren;

Dat de oom van verzoeker hem ook financieel heeft geholpen;

Dat Uw Raad onderstreept heeft dat: "Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)." (zie: Rw Nr. 135526 dd 18.12.2014);

Dat uw Raad op 29.01.2016 onderstreepte dat:

"[...]Le Conseil rappelle que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il est porté atteinte au droit au respect de la vie privée et/ou familiale par la prise de l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. CourEDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

L'évaluation de savoir s'il est question ou non d'une vie privée ou familiale est essentiellement une question de fait dépendant de la présence de liens personnels suffisamment étroits (Cour EDH 12 juillet 2001, K et T./Finlande (GC), § 150 ; Cour EDH 2 novembre 2010, Serife Yigit/Turquie (GC), § 93). La notion de « vie privée » n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de « vie privée » est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29 ; Cour EDH 27 août 2015, Parrillo/Italie (GC), § 153). L'existence d'une vie privée s'apprécie également en fait.

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, comme en l'espèce, il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH, mais la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive d'autoriser l'étranger concerne à entrer ou rester sur son territoire afin de lui permettre d'y maintenir et d'y développer son droit à la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, A.hmut/Pays-Bas, § 63j Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence permettant de déterminer si l'Etat est parvenu à un équilibre raisonnable entre les intérêts concurrents de l'individu, d'une part, et de la société, d'autre part. Les Etats disposent, dans cette mise en balance des intérêts, d'une certaine marge d'appréciation.

L'étendue de l'obligation positive dépend des circonstances particulières des personnes concernées et de l'intérêt général (Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39 ; Cour EDH 3 octobre 2014, Jeunesse/Pays-Bas (GC), § 106). [...]

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conha / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. »(CCE, 29.01.2016, n. 161 031]

Dat het privéleven van verzoeker beschermd word door artikel 8 EVRM.

Dat tegenpartij nagelaten heeft om de aanwezigheid van familiebanden van verzoeker na te gaan en dus geen enkele fair-balance toets heeft toegepast.

Dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat er bovendien dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet;

Dat er dient te worden herinnerd aan de tegenpartij dat, omtrent de duur van het inreisverbod, tegenpartij volgens artikel 74/11 Vw, dat een gedeeltelijke omzetting van de Terugkeerrichtlijn is, moet;

- bij de loutere vaststelling dat een eerder uitwijzingsbevel niet uitgevoerd werd, in principe een inreisverbod opleggen (artikel 74/11, §1, lid 2 Vw);

- bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval (artikel 74/11, §1, lid 1 Vw). De duur mag maximum 3 jaar bedragen (artikel 74/11, §1, lid 2 Vw).

Dat men in de bestreden beslissing geen motivering terugvindt over de reden waarom zwart werk wordt gelijkgesteld aan een gevaar voor de openbare orde, en de reden waarom hieruit afgeleid wordt dat de maximumduur van het inreisverbod dient te worden gebruikt ;

Dat de Raad van State zich hierover al heeft uitgesproken ;

"Uit de behandeling van het tweede middel blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze heeft overwogen dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet is gemotiveerd wat betreft de duur van het inreisverbod en dat op quasi automatische wijze een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, zonder uiteenzetting waarom deze maximumduur wordt opgelegd. Op grond van deze overweging werd in het bestreden arrest tot een schending van de materiële motiveringsplicht en tot de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing besloten" (RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK, arrêt n°225.871 du 18 décembre 2013).

Dat ook in het arrest n°225.872 van 18 december 2013 de Raad van State herhaalt dat, ook al wordt de persoon beschouwd als gevaar voor de openbare orde, dat de Staat geen verplichting heeft om de

maximumduur van het inreisverbod toe te passen. De duur van het inreisverbod dient nog steeds wettelijk gemotiveerd te worden, met voldoende beschouwing voor de specifieke en persoonlijke situatie van de betrokkene.

Op 22 april 2014 heeft de Raad van State bepaald dat (ordonnance n°10.441) : « L'État belge ne peut être suivi lorsqu'il soutient que sa compétence serait entièrement liée (...); en effet, l'article 74/11, §2, alinéa 2, de la loi permet au ministre de "s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires », l'article 74/11, 1er, alinéa 1er, prévoit que « la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tandis que l'alinéa deux ajoute que dans les deux hypothèses qu'il vise l'interdiction d'entrée a une durée de "maximum" trois ans, ce qui n'implique pas pour l'autorité l'obligation d'imposer ce délai maximum ».

In een arrest van 28 maart 2014, nr. 121.740 heeft Uw Raad bepaald dat : « L'article 74/11, §1er, de la loi du 15 décembre 1980 ne prévoit nullement l'obligation de fixer à huit années la durée de l'interdiction d'entrée en cas de menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale, mais prévoit seulement que, dans cette hypothèse, la partie défenderesse est autorisée à fixer, pour la mesure d'interdiction d'entrée qu'elle d'adopté, une durée excédant cinq ans. Or. force est de constater qu'en l'occurrence, la partie défenderesse s'est uniquement attachée à motiver, au demeurant succinctement, la considération selon laquelle la partie requérante représente à son estime une « menace réelle et actuelle pour l'ordre public ». notamment par l'indication du caractère lucratif de l'activité illicite avant conduit à sa condamnation à vinat-et-un mois d'emprisonnement, mais n'a nullement exposé la raison pour laquelle elle a décidé in specie de fixer la durée de l'interdiction d'entrée à huit ans, alors même qu'elle dispose d'un pouvoir d'appréciation à cet égard. La mesure d'interdiction d'entrée n'est donc pas suffisamment motivée s'agissant de la fixation de sa durée ».

Op 30 september 2013 herinnerde uw Raad de Dienst Vreemdelingenzaken eraan dat de duur van het inreisverbod verplicht een specifieke motivering vraagt, vooral in het geval de maximumduur van drie jaar werd opgedragen ; "(...) il n'y a aucune motivation permettant au requérant de comprendre les raisons qui ont conduit, in specie, la partie défenderesse a lui appliquer la sanction la plus sévère, à savoir trois années d'interdiction d'entrée sur le territoire (...) Compte tenu de l'importance d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de trois ans, prise à l'égard d'un étranger dont la partie défenderesse n'ignore pas les problèmes médicaux, le Conseil estime que la motivation de la décision d'interdiction d'entrée ne garantit pas que la partie défenderesse a respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision". We verwijzen eveneens naar het arrest van 7 november 2013, n°113.450.

Dat in het arrest nr. 186 970 (18 mei 2017] van Uw Raad er reeds een inreisverbod werd vernietigd door het feit dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening werd gehouden met het privé-leven van verzoeker. In casu bevat de motivering van bestreden beslissing ook geen bepaling omtrent de persoonlijke familiale situatie van verzoeker, wat laat uitschijnen dat deze situatie niet werd geanalyseerd.

Dat ook in andere arresten van Uw Raad van 19 februari 2014, nr. 119120 en 20 januari 2014, nr. 117188, een inreisverbod werd vernietigd omdat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de persoon in kwestie ;

Dat in casu als enige argument het winstgevend karakter van het zwart werk wordt vermeld met de beschouwing dat dit een gevaar voor de openbare orde inhoudt ;

Dat de bestreden beslissing echter geen enkele andere observatie inhoudt omtrent de specifieke situatie van verzoeker ;

Dat de motivering van bestreden beslissing dus de wettelijke voorwaarden niet beantwoordt ;"

2.3.2.1. Uit het onderdeel blijkt dat verzoeker artikel 8 van het EVRM geschonden acht omdat de bestreden beslissing niet motiveert over het gezinsleven van verzoeker, meer bepaald met diens oom, die een F-kaart heeft in België en hier al acht jaar verblijft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit deze bepaling blijkt geen motiveringsplicht, wel een onderzoeksplicht.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, voor het onderzoek of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij deze beoordeling moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In eerste instantie stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij naar België kwam om gelden te verkrijgen ter dekking van een (Belgische) ziekenhuisschuld van diens moeder, toen zij in België verbleef. Thans verblijft zijn moeder volgens het verzoekschrift in het herkomstland. Anderzijds stelt het onderdeel dat verzoeker een hechte band heeft met zijn oom die hem helpt en een wettelijk verblijf in België heeft.

Bijgevolg beroept verzoeker zich in het tweede onderdeel op een gezinsleven met zijn oom.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen, laat staan tussen oom en neef onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Indien dit niet het geval is, dan zal het Hof deze gezinsrelaties eerder bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 43).

De verzoeker, die meerderjarig is, toont niet aan dat tussen hem en diens oom bijkomende banden, anders dan de gewone affectieve banden en de huisvesting, zouden bestaan. Enige bijzondere afhankelijkheid is niet bewezen. Verzoeker heeft overigens vrijwillig het bevel van 15 februari 2018 uitgevoerd. In zijn verhoor door de politie, bijgebracht bij het verzoekschrift, laat verzoeker niet weten dat hij een hechte, bijzondere relatie heeft met zijn oom en heeft hij geen bijkomende vragen.

Een gezamenlijk adres op zich volstaat, daargelaten de vraag of dit al aangetoond is, gelet op het voorgaande, niet als bewijs van het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Voorts houdt artikel 8 het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Ook met betrekking tot het privéleven geeft verzoeker geen andere concrete elementen aan.

Verzoeker blijft in gebreke om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven, beschermenswaardig door artikel 8 van het EVRM, aan te tonen. Zijn verwijzingen naar andere arresten van de Raad zijn niet dienstig.

Verzoeker kan er niet van uitgaan dat de verwerende partij een vermoeden zou kunnen hebben van een gezinsleven met verzoekers oom bij gebreke aan aanwijzingen. Dergelijk gezinsleven tussen neef en oom wordt niet vermoed. Verzoeker is slecht geplaatst de verwerende partij te verwijten niet te antwoorden op gegevens, niet door hem verstrekt. Een *fair-balance* toets moest niet gebeuren.

Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.3.2.2. Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met de motiveringsplicht.

De Raad verwijst naar hetgeen werd besproken onder punt 2.2.3.

Verder moet de verwerende partij niet motiveren waarom zwartwerk gelijkgesteld is aan een gevaar voor de openbare orde. Zwartwerk is immers een misdrijf. De verwerende partij moet niet de reden van de redenen opgeven.

Door te verwijzen naar het illegaal verblijf van verzoeker, het gebrek aan enige poging om een verblijf te regulariseren en het plegen van zwartwerk, motiveert de bestreden beslissing voldoende waarom de duur van het inreisverbod op drie jaar is bepaald. De bestreden beslissing verwijst terecht naar het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

De arresten van de Raad van State en deze van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, zijn niet dienstig: in die gevallen ontbrak een motivering over de duur van het inreisverbod. Een specifieke motivering voor de duur van het inreisverbod is in dit geval aanwezig. Verzoeker toont niet aan met welke specifieke omstandigheid die dienstig is, geen rekening is gehouden. Hij gaat voorbij aan de andere motieven van de bestreden beslissing dan het motief over het winstgevend karakter van het zwartwerk. De motivering beantwoordt wel degelijk aan de wettelijke voorwaarden, vooropgesteld door artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.3. De Raad besluit samen met de verwerende partij tot de ongegrondheid van het onderdeel.

2.4.1. In een derde onderdeel, wat verzoeker 'vierde onderdeel' noemt, wordt het volgende toegelicht:

"Aangezien, vierde onderdeel, het inreisverbod, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie als volgt luidt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig; billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

[...]."

Dat verzoekende partij van mening is dat het inreisverbod dat hem thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Dat er een verhoor plaatsvond maar dat, op basis van het rapport (stuk 2] kan worden besloten dat dit verhoor slechts een tiental vragen inhield;

Dat verzoeker via deze vragen niet de kans kreeg om de specifieke omstandigheden van zijn situatie uit te leggen;

Dat in casu artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden zijn;

Dat Uw Raad op 28.01.2016 aangaf dat:

"Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van het hoorrecht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Dat men eveneens verwijst naar het arrest van 28.02.2014, n°119.949 waarbij een inreisverbod werd vernietigd ten gevolge van de schending van het hoorrecht van verzoeker;

Dat verzoeker had kunnen uitleggen waarom hij in België was en hoe hij werk moest vinden om niet op straat te leven;

Dat verzoeker via een uitgebreid verhoor had kunnen laten gelden dat hij slechts 21 jaar oud is en de gevolgen en implicaties van zwart werk niet inzag;

Dat verzoeker, indien hij de kans had gekregen, de relatie met zijn oom naderhand had kunnen uitleggen;

Dat tegenpartij enerzijds verzoeker beer had moeten verhoren om een volledig zicht te krijgen op zijn situatie;

Dat tegenpartij anderzijds geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens waarvan zij kennis had op het ogenblik van het nemen van haar beslissing;

Dat de motiveringsplicht geschonden werd en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden.

Dat Uw Raad onderstreept heeft dat: "L'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538, 13.03.2009) ;"

2.4.2. Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

"(...)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)"

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar

Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoeker houdt slechts concreet voor: *“Dat verzoeker had kunnen uitleggen waarom hij in België was en hoe hij werk moest vinden om niet op straat te leven;*

Dat verzoeker via een uitgebreid verhoor had kunnen laten gelden dat hij slechts 21 jaar oud is en de gevolgen en implicaties van zwart werk niet inzag;

Dat verzoeker, indien hij de kans had gekregen, de relatie met zijn oom naderhand had kunnen uitleggen;”

Zoals eerder opgemerkt doet de reden tot het plegen van zwartwerk (volgens verzoeker de terugbetaling van een Belgische ziekenhuisrekening van diens moeder), overigens niet door het minste bewijs gestaafd, er niet toe. Verzoeker heeft geen poging gedaan om zijn binnenkomst in het Rijk aan te geven, zijn verblijf te regulariseren, een adres bekend te maken en machtiging te krijgen voor tewerkstelling. Verzoekers jonge leeftijd was de verwerende partij gekend. Over de relatie met zijn oom geeft verzoeker evenmin meer concrete elementen aan dan dat deze hem helpt, huisvesting gaf en er een hechte band bestaat. De omstandigheden die verzoeker aanhaalt, zijn niet van aard aan te tonen dat een andere beslissing zou genomen zijn. Bovendien heeft verzoeker deze omstandigheden kunnen opmerken tijdens zijn verhoor. Hij verkoos geen bijstand te krijgen van een advocaat en had geen vragen of opmerkingen. De verwerende partij merkt correct op dat hij werd verhoord en dat hij de mogelijkheid had om voor zijn belangen op te komen. Verzoeker toont de relevantie van zijn omstandigheden niet aan. Verder houdt de hoorplicht niet in dat er meer dan tien vragen moeten gesteld worden.

De verwijzing naar arrest met nummer 24 538 van 13 maart 2009 van de Raad is niet dienstig: dit betrof een bevel om het grondgebied te verlaten.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 41 van het Handvest zijn niet geschonden.

Evenmin is de motiveringsplicht geschonden.

2.4.3. Ook het derde onderdeel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN